

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) M. J.**, a **b) R. P.**, zastoupených Mgr. Jířím Kokešem, advokátem se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j.22832/2014-900000-304.2, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 5. 2015, č. j.10 Af 43/2014 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce a) dne 28. 4. 2012 převážel vozidlem motorovou naftu, jejímž vlastníkem byl žalobce b). Zastavila ho hlídka dohledu Celního úřadu v Táboře, která po žalobci a) jako řidiči vozidla požadovala k přepravované motorové naftě doklady. Požadované doklady však nepředložil. Na Celním úřadě v Táboře (dále jen „celní úřad“) pak uvedl, že převážel motorovou naftu ze sídla společnosti žalobce b) do distribučního skladu ve Svinkách u Soběslavi, kde se motorová nafta používá k pohonu bagrů ve skladu. Celní úřad motorovou naftu a dopravní prostředek dle § 42 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, zajistil.

[2] Dne 2. 5. 2012 celní úřad v souladu s § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních rozhodl pod č. j. 5986/2012-036200-022 o zajištění vybraného výrobku vůči žalobci a). Téhož dne vydal pod č. j. 5930/2012-036200-022 vůči žalobci b) rozhodnutí, jímž zajistil motorovou naftu převáženou žalobcem a).

[3] Proti rozhodnutí celního úřadu o zajištění motorové nafty podal žalobce b) odvolání k Celnímu ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „celní ředitelství“). Současně doložil daňový doklad společnosti SILMET Příbram, a. s., ze dne 26. 4. 2012 dokládající nákup

motorové nafty a její zdanění daní z přidané hodnoty. Celní ředitelství rozhodnutím ze dne 21. 8. 2012, č. j. 2644-2/2012-030100-21, rozhodnutí týkající se žalobce b) zrušilo, protože shledalo postup celního úřadu, který ve věci vydal dvě samostatná rozhodnutí, nesprávným; samostatné řízení o zajištění vybraného výrobku pak zastavilo. Zároveň žalobci b) jako vlastníkově motorové nafty doručilo rozhodnutí o zajištění vybraného výrobku ze dne 2. 5. 2012, č. j. 5986/2012-036200-022, jelikož původně bylo doručeno pouze žalobci a). Žalobce a) podal proti rozhodnutí o zajištění odvolání. Celní ředitelství dne 20. 11. 2012 vydalo rozhodnutí č. j. 2635-2/2012-030100-21, kterým změnilo rozhodnutí celního úřadu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 5986/2012-036200-022, tak, že podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ke jménu žalobce a) doplnilo jméno a údaje žalobce b). Dále změnilo výrok uvedeného rozhodnutí ze dne 2. 5. 2012 tak, že vůči oběma žalobcům zajistilo vybrané výrobky, tj. motorovou naftu v množství 3.177 l, přepravovanou ve třech IBC kontejnerech.

[4] Celní úřad pro Jihočeský kraj jako nově příslušný správce daně (ode dne 1. 1. 2013) rozhodnutím ze dne 18. 7. 2013, č. j. 41397/2013-520000-11, následně vyslovil propadnutí 3.177 l motorové nafty vlastněnou žalobcem b). Proti tomuto rozhodnutí se oba žalobci odvolali. Žalovaný o odvolání rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že zde byl důvod zajistit vybraný výrobek, protože nebyl doprovázen žádným dokladem prokazujícím jeho zdanění.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. V žalobě tvrdili nedůvodnost propadnutí minerálních olejů (motorové nafty), nesprávnost odůvodnění rozhodnutí a neoprávněné omezení práv žalobců. Žalovaný vycházel z toho, že motorová nafta byla dopravována bez dokladu podle zákona o spotřebních daních. Dle žalobců povinnost dopravovat motorovou naftu s dokladem nenastala, protože taková povinnost vzniká pouze tehdy, jestliže vybrané výrobky byly uvedeny do volného daňového oběhu. V konkrétní věci však byly přepravovány do provozovny ve Svinkách u Soběslavi a ve Voticích za účelem načerpání motorové nafty do strojů, které slouží k manipulaci se zbožím, a které nejsou určeny k pohybu po pozemních komunikacích. Nebyla tak jiná možnost, jak motorovou naftu ke strojům dopravit. Nejedná se tedy o případ předpokládaný v § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, v důsledku čehož nebyly splněny podmínky § 42 odst. 1 téhož zákona a nebylo možno rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků.

[6] Krajský soud žalobu zamítl a sdílel názor žalovaného, že přepravovaná motorová nafta byla zajištěna v souladu s § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Dodatečné doložení dokladů prokazujících nákup a zdanění přepravované motorové nafty nemůže nic změnit na skutečnosti, že v době kontroly přepravované nafty nebyl předložen doklad o dopravě. Skutečnost, že žalobce b) ve své provozovně potřebuje motorovou naftu pro stroje, které se nesmějí pohybovat po pozemních komunikacích, neznamená, že se při dopravě motorové nafty pro tyto stroje nejedná o uvedení vybraného výrobku do volného daňového oběhu.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podali žalovaní (dále také „stěžovatelé“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[8] Dle názoru stěžovatelů krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda je nutné mít u sebe doklad o dopravě v případě, kdy je motorová nafta dopravována mezi jednotlivými provozovnami podnikatelského subjektu. Stěžovatelé se domnívají, že v daném případě je nestíhala povinnost dopravovat motorovou naftu s dokladem o dopravě, neboť se v daném případě nejednalo o situaci, kdy by bylo nutné považovat motorovou naftu za uvedenou do volného daňového oběhu. Tvrdí, že nafta byla v posuzovaném případě přepravována

do provozovny ve Svinkách u Soběslavi a ve Voticích za účelem jejího načerpání do strojů, které slouží k manipulaci se zbožím, konkrétně s uhlím a sypkými materiály, předmětem podnikání stěžovatele b). Neexistovala jiná možnost, jak dodat motorovou naftu ke strojům, jelikož tyto stroje se nemohou pohybovat po pozemních komunikacích, a tudíž s nimi nelze dojet k běžným čerpacím stanicím. V daném případě dle stěžovatelů se nejednalo o vydání motorové nafty do volného daňového oběhu, protože nebyly splněny podmínky § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Stěžovatelé tedy nepochybili, když v době kontroly u sebe neměli doklad o dopravě motorové nafty, a celní úřad nebyl oprávněn rozhodnout o propadnutí dříve zajištěné motorové nafty. Jsou přesvědčeni, že prokázali nade všechnu pochybnost, že předmětný výrobek byl řádně zdaněn, zásah žalovaného tedy považovali za nepřiměřený.

[9] Další kasační námitka mířila proti závěru krajského soudu ohledně posouzení metodického pokynu vydaného žalovaným. Stěžovatelé soudí, že dle předloženého metodického pokynu jsou celní orgány povinny vracet zajištěné vybrané výrobky, pokud byly dopravovány bez dokladu prokazujícího zdanění vybraných výrobků, avšak tyto doklady v době kontroly existovaly; přesně tyto předpoklady byly v daném případě dle stěžovatelů splněny. Jsou přesvědčeni, že napadený rozsudek krajského soudu je nezákonný, neboť nesprávně posoudil právní otázku týkající se povinnosti dopravovat naftu s dokladem o dopravě.

[10] Stěžovatelé dále požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Měli za to, že pokud by soud odkladný účinek nepřiznal, vznikla by stěžovatelům případným výkonem rozhodnutí nepoměrně větší újma, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám, a současně byli přesvědčeni, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s veřejným zájmem. Obávali se, že by jim vznikla nepřiměřená újma tím, že nafta, jejímž vlastníkem by se stal stát, by již po případném zrušení napadeného rozsudku již nemohla být vrácena, např. z důvodu výkonu vlastnických práv státu (zcizení, zničení vybraných výrobků). Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že přiznání odkladného účinku má zásadní význam proto, aby případný konečný úspěch stěžovatelů nebyl pouze formální, ale i faktický. Navíc nehrozí, že by vznikla jakákoliv újma jiným osobám, pokud by byl přiznán odkladný účinek. Tvrdí, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, proto se domnívají, že jsou splněny veškeré předpoklady pro přiznání odkladného účinku stížnosti, neboť v opačném případě by hrozilo, že s vybranými zajištěnými výrobky správce daně naloží takovým způsobem, že i v případě úspěchu by stěžovatelé neměli možnost s těmito řádně disponovat.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 6. 2015 uvedl, že stěžovatelé nepochopili princip nakládání s vybranými výrobky dle zákona o spotřebních daních. S vybranými výrobky, mezi které motorová nafta patří, je totiž nakládáno buď v režimu podmíněného osvobození od daně, nebo v režimu volného daňového oběhu. Do volného daňového oběhu se vybrané výrobky dostanou způsoby dle § 3 písm. l) citovaného zákona. V obou režimech pak subjekty stíhá povinnost předkládat k vybraným výrobkům doklady podle uvedeného zákona. Pokud stěžovatelé rozváželi zakoupenou motorovou naftu po jejím uskladnění v provozovně stěžovatele b) do jeho dalších provozoven, dle žalovaného nastal typický případ, na který pamatuje právě § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Pro takovou přepravu měl být vydán doklad o dopravě. V daném případě je podstatné, že při kontrole dopravy minerálního oleje ze strany celního úřadu nebyl předložen žádný doklad ve smyslu § 5 citovaného zákona, ačkoliv tato „evidenční“ povinnost vyplývá z § 5 odst. 6 téhož zákona. Námitky stěžovatelů dle žalovaného nejsou důvodné, Nejvyšší správní soud by tak měl kasační stížnost zamítnout. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný uvádí, že s ohledem

na povahu, zastupitelnost a nahraditelnost propadnutého zboží (motorová nafta), nespatřuje žádné riziko vzniku nepřiměřené újmy, pro kterou by měl být odkladný účinek přiznán.

Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Návrhem na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Tvrdí-li stěžovatelé ve své stěžejní kasační námitce, že v průběhu kontroly ze strany celních orgánů nebyli povinni předložit doklady od převážené motorové nafty, soud tento názor nesdílí. Dle § 3 písm. l) bodu 4 zákona o spotřebních daních se uvedením do volného daňového oběhu rozumí „každé skladování nebo doprava vybraných výrobků, u nichž se neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně“. Dle § 5 odst. 4 téhož zákona „[d]oklad o dopravě podle odstavce 1 vystavuje právnická nebo fyzická osoba, která vybrané výrobky již uvedené do volného daňového oběhu vydá pro dopravu, přičemž nejsou splněny podmínky, na jejichž základě je stanovena povinnost vydat daňový doklad podle odstavce 2 nebo doklad o prodeji podle odstavce 3.“ Ustanovení § 5 odst. 6 pak normuje, že „[v]ybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu lze dopravovat pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji, s dokladem o dopravě nebo s rozhodnutím podle odstavce 5.“

[17] Vybrané výrobky, mezi něž patří minerální oleje coby riziková komodita, tedy i motorová nafta [viz § 1 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních a legislativní zkratku „vybrané výrobky“], jsou tedy uvedeny do volného daňového oběhu jejich dopravou, neprokáže-li se zároveň, že se jedná o výrobky zdaněné. Z provedené kontroly jednoznačně vyplývá – a stěžovatelé to ani nerozporují – že nebylo zákonem předvídaným způsobem prokázáno, že se jedná o výrobky zdaněné. Stěžovatel a), který motorovou naftu patřící stěžovateli b) převážel, nepředložil během kontroly požadované dokumenty, tedy neprokázal zdanění předmětných výrobků. Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěrům krajského soudu, že se jednalo o uvedení výrobků do volného daňového oběhu. Přepravce neprokázal, že se jedná o výrobky zdaněné ani jiný oprávněný způsob jejich nabytí bez daně [§ 3 písm. l bod 4 citovaného zákona].

[18] Rozhodná právní úprava předvídá určitou kontrolu vybraných výrobků, které jsou ze své povahy určené druhově, jsou tedy běžně zaměnitelné a lze je identifikovat pouze prostřednictvím příslušných dokladů. V posuzované věci byl potřebným dokumentem doklad dle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Byl-li minerální olej uvolněn do volného daňového oběhu vydán jeho vlastníkem pro dopravu z místa provozovny (z provozovny ve Voticích do skladu sypkých materiálů ve Svinkách u Soběslavi), nebyly splněny podmínky pro vydání dokladu dle odst. 2 nebo 3. Soud zde souhlasí s žalovaným i krajským soudem, že šlo-li o dopravu vybraného výrobku již uvedeného do volného daňového oběhu, nebylo místo pro vydání dokladů ve smyslu odst. 2 nebo 3 citovaného ustanovení.

[19] Pro účinnost celních kontrol dopravovaných vybraných výrobků, a tedy i motorové nafty, předvídá § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních jejich transport pouze v doprovodu daňového dokladu, dokladu o prodeji, dokladu o dopravě nebo s rozhodnutím dle § 5 odst. 5. Právní úprava zde reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy. Kontrola vybraných výrobků, které je možné identifikovat právě ve spojení s příslušným dokladem, by v případě nedodržování této povinnosti byla *de facto* znemožněna.

[20] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 81/2009 - 68, judikoval: „*Protože předmětem spotřební daně jsou věci určené druhově, tak jedním z důvodů, proč zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace je právě to, aby bylo možné jednoznačně posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně ubrazena.*“ Soud v nyní projednávané věci zcela souhlasí se závěrem krajského soudu, že právní úprava o dokladech provázejících přepracované vybrané výrobky se vztahuje na každou přepravu motorové nafty, a to za současného splnění zákonného požadavku na přepravu v doprovodu příslušné dokumentace (§ 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních).

[21] Dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních „[s]právce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že (...) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5“.
Předmětnou motorovou naftu celní ředitelství zajistilo dle § 42 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona. Povinnost dopravovat vybrané výrobky v doprovodu požadovaných dokladů se musí vztahovat ke kterémukoliv okamžiku dopravy. Nic na tom nemění situace, že doklady byly předloženy celním orgánům dodatečně. Tyto závěry lze podpořit judikaturou Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že „*Hypotéza skutkových podstat formulovaných v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se vztahuje ke kterémukoliv okamžiku průběhu přepravy. V případě skutkové podstaty pod písm. a) ve vztahu k § 30 je ke jejímu naplnění podstatné jen a pouze to, zda v jakémkoliv okamžiku přepravy jsou vybrané výrobky přepravovány bez příslušných dokladů. Dodatečné doložení těchto dokladů již nemůže zvrátit skutečnost, že v době kontroly, neboli v době přepravy, neměl přepravce příslušné dokumenty k dispozici. Porušením, na které tato skutková podstata v souvislosti s § 30 zákona o spotřebních daních míří, je pouze a jen skutečnost, že zjednodušený průvodní doklad nebyl k dispozici právě v době přepravy (kontroly), nikoli skutečnost, zda tento dokument sice v době přepravy (kontroly) existoval, avšak kontrolovaná osoba ho neměla k dispozici.*“ (rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014 - 70). V daném případě se jednalo o absenci tzv. zjednodušeného průvodního dokladu dle § 30 zákona o spotřebních daních, nicméně dle názoru soudu lze závěry vyslovené v tomto rozhodnutí nepochybně vztáhnout i na doklady uvedené v § 5 [srov. § 42 odst. 1 písm. b) citovaného zákona].

[22] Nejvyšší správní soud má v souladu s krajským soudem za to, že zde ani nebyly dány podmínky pro uvolnění vybraných výrobků ze zajištění, jelikož nebylo prokázáno, že by s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních [srov. § 42c odst. 1 písm. a) zákona, dle kterého správce daně „*rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2*“]. Naopak, bylo prokázáno, že vybrané výrobky byly dopravovány bez příslušného dokladu o dopravě ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 3. 3. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010 - 107, publ. pod č. 2054/2010 Sb. NSS, „*Účelem zajištění výrobků je omezení dispozice s nimi ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude vyjasněno, zda s nimi bylo nakládáno v rozporu se zákonem.*“

[23] Stěžovatelé dále namítali, že nebyly splněny podmínky pro uložení propadnutí zajištěných výrobků. Ani zde jim soud nepřisvědčil. Dle § 42d odst. 1 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů „[p]okud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastníkem těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám“.
V tomto případě byl vlastníkem dopravované motorové nafty stěžovatel b), přepravoval ji stěžovatel a). Jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 3. 3. 2010,

„[p]ropadnutí výrobků je pak sankcí za porušení zákona o spotřebních daních: stát zde trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební dani především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v § 5, § 6 a dalších zákona o spotřebních daních.“ Propadnutí výrobků je v posuzovaném případě sankcí za to, že s nimi bylo nakládáno v rozporu s § 5, tedy že byly dopravovány bez zákonem vyžadovaného dokladu o dopravě. Vlastníkem propadnutých nebo zabraných vybraných výrobků se pak stává stát (§ 42d odst. 2 citovaného zákona). Zákon navíc nedává žádný prostor pro správní uvážení, zda o propadnutí věci rozhodnout či nikoliv („správce daně ... rozhodne o jejich propadnutí“). Je tomu tak proto, že především ve vztahu ke druhově vymezeným a zaměnitelným výrobkům je nutné, aby byla dodržována řádná evidence těchto výrobků, a to i během jejich přepravy. Nedodržení evidenčních povinností spočívajících v nutnosti mít průvodní doklady během přepravy u sebe má za následek sankci, kterou nelze zmírnit ani dodatečným předložením těchto dokladů (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014).

[24] Stěžovatelé nesouhlasili s krajským soudem stran posouzení souladu s metodickým pokynem a nutností vybrané výrobky zajistit. Krajský soud správně konstatoval, že postup žalovaného byl zcela v souladu s metodickým pokynem. Bod 5 metodického pokynu popisuje situaci, ve které po zajištění vybraných výrobků bylo prokázáno, že byly zdaněny a v okamžiku kontroly doklad o zdanění existoval, ale nenacházel se v místě kontroly. Tato situace je pak dle tohoto pokynu důvodem pro vrácení zajištěných vybraných výrobků. Tohoto bodu se dovolávali i stěžovatelé, kteří tvrdili, že požadované doklady v době kontroly existovaly, a motorová nafta by jim tudíž měla být vrácena. Nejvyšší správní soud však tento pohled nesdílí, jelikož ze správního spisu i z rozsudku krajského soudu vyplývá, že doklad o dopravě se v okamžiku kontroly nejen že nenacházel v místě kontroly, ale vůbec neexistoval. Skutečnost, že stěžovatel b) dodatečně předložil doklad (fakturu), kterým bylo zdanění vybraných výrobků prokázáno, neznamená, že tím splnil povinnost vystavit doklad o dopravě motorové nafty ve smyslu § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Tím, že tento doklad u sebe neměl (§ 5 odst. 6 uvedeného zákona) a v době kontroly ani neexistoval, nelze dospět k názoru, že by správce daně byl povinen zajištěnou motorovou naftu vrátit. V úvahu tudíž přicházelo jedině uložení sankce. Soud uzavírá, že postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem i s metodikou, které se stěžovatelé dovolávali.

[25] Vzhledem k tomu, že kasační námitky stěžovatelů nejsou důvodné, Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] Dle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu